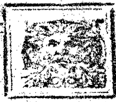
૭૮૬

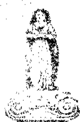

ગૌહરે ઇશ્ક

ઉર્ફે

બુલબુલે કવ્વાલી.

જમાનેવાલા,

શા૦ ચુનીલાલ મગનલાલ

બુકસેલર. ઠે. લીમડાચોક–સુરત.

પબ્લીશર્સ.

શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ

બુકસેલર.

ઠે. લીમડાચોક–સુરત.

સુરત અઠવાના પુલપર ટાંકી પાસે "શંકર" પ્રી. પ્રેસમાં નારાયણરાવ હરીભઉરાવ નીકમે છાપ્યું.

કી. રૂ. ૦–૪–૦.

૭૮૬

ગૌહરે ઇસ્ક

ઉર્ફે

બુલબુલે કવ્વાલી.

જીસમેં

ઉમદા ગજલે-કવ્વાલી, વગયરેં ઉમદા તોરસે દરજ કીયાહુય,

જમાનેવાલા,

શા. ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર.

ઠેકાણું લીમડાચોક—સુરત.

પબ્લીશર્સ.

શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર

ઠે. લીમડાચોક—સુરત.

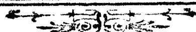
પહેલીવાર. પ્રત ૧૦૦૦. ૧૯૨૦.

કીંમત સીર્ફ ચાર આના.

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઇ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—લીમડાચોક—સુરત.

સુરત ચકલાના પુલ પર ટાંકી પાસે અવેલા "શંકર" પ્રીન્ટીંગ
પ્રેસમાં નારાયણરાવ લક્ષ્મણરાવ નીકમે છાપી.

ગૌહેરે ઈશ્ક

ઉર્ફે

બુલબુલે કવ્વાલી

(૧)— ગઝલે—કલયર.

તુમતો ખુબ બને દાતાર નકસેં કુફર મીટાને વાલે,
તુમારી શાન કે ગુણ હર બાર, હુરેં ગાવત હેંઅ યે લલકાર,
તુમરે નાના હે વો મુખતાર આબે કોશર બાંટને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર નકસે કુફર મીટાને વાલે,
તુમરે રોઝેપે લેલનહાર કહેત હેંઅ હીન્દુ મુસલમાન પુકારે,
દાતા કીજીયે બેડા પાર નઇ યાં પાર લગાને વાલે,
તુમતો ખુબ બને દાતાર નકસેં કુફર મીટાને વાલે,
કલયર છોડદે અય સનસાર ઝરા તું દેખે દરે દાતાર,
વાકે સાઇલ હો જા યાર તો હેંઅ મુશ્કીલ ટાલને વાલે.

શએર { ખુદા કો મારા ઝરા નીન્દ આને દો ગૌહર,
અભીતો રાત પડી હય બહોત સતાને કે લીયે;

(૨)— ગઝલે—રઝા.

તુમને કુછ કદર મેરી આહ નજાની અફસોસ.
કદર દાનીસે કોઇ બાત નસાની અફસોસ;
દાસ્તાં દરદ કી અપને મેં કહું કીસસે અજી.
કોઇ સુનતાહી નહી મેરી કહાની અફસોસ.
દીલ અગર કેહને મેં હોતા તોયે દુખ કયું આતા,
હે અઝલ મેં ભી મેરા દુશમને જાની અફસોસ.
ચશમ તર ઝાર્દ બદન ખુશકીએ લબ ઝરદીએ રંગ,
યે મીલી દરદ મોહબ્બત કી નીશાની અફસોસ.
રેહમ આતાહે રઝા દેખ તેરા હાલ મુઝે,
મુફત બરબાદ ગઇ તેરી જવાની અફસોસ.

(૩)— ગઝલે—દાગ.

તુમને બદલે હમસે ગીનગીન કે લીયે
હમને કબ ચાહાથા ઇસદીનકે લીયે
કુછ નીરાલા હય જવાનીકા બનાવ
શોખીયાં ઝેવરહંય ઇસસીન કે લીયે
ચાહને વાલોંસે ગર મતલબ નહિં
આપ ફીર પયદા હુવે કીનકે લીયે
ફેંસલા હો આજ મેરા આપકા
યે ઉઠા રખ્ખાહે કીસ દીનકે લીયે
દીલકે લેનેકા ઝમાનત ચાહીયે
ઓર ઇતમીનાક ઝામીન કે લીયે
હમ નશીનોંસે મેરે કહે ને હંય વો
છોડદેં ગયરોંકો કયા ઇનકે લીયે
હંય રૂખે નાજુકપે ગીનતી કે નીશાં
કીસને બોસે તેરે ગીન ગીનકે લીયે
વો નહિં સુનતે હમારી કયા કરેં
માંગતે હંય હમ દુઆ જીનકે લીયે
આજ કલમેં દાગ હોગે કામ યાબ
કયું મરે જાતે હો દો દીનકે લીયે

શાએર { દરદ મીનનત કશે દવા ન હુવા
મેં ન અચ્છા હુવા બુરા ન હુવા }

(૪)— આરામેદીલ-ગઝલ.

તુમ બે-વફા તુમસે મોહબ્બત બઢાયે કોન,
દીલ દેકે ખયેર જાનકી આપને મનાયે કોન.
મીલનેસે તુમકો ઉજર હેનફરત વીલાસસે,
ફીર આરઝુયેં દીલકી હમારે મીટાયે કોન,
તુમકો ન્યાઝમંદકી પરવા નહીં અગર,
કીસીકો ગરઝ હે નાઝ તુમ્હારે ઉઠાયે કોન,
રૂઠે હુયે હેં અબસે કે મીલના મોહાલ હે,
જાયે મનાને કોન યહાં ઉનકો લાયે કોન.
ખંજર ખીંચા હુવા હે સીતમગર રૂકા હુવા,
ફીર કીસ્મતયે વફાકો ગલેસે લગાયે કોન,
ખુદ આસ્તાને યારસે રેહતે હે દુર દુર,
શાગીલ જો બેઠ જાયેં તો હમકો ઉઠાયે કોન.

(૫)— કવ્વાલી—નાતે—રસુલ.

તેરી સુરતપે હું કુરબાન રસુલે અરબી
હો ફીદા તુજપે મેરી જાન રસુલે અરબી
કયાહી પ્યારે તેરે અલકાબ હેં, અયે ખતમે રસુલ
સહેદી સઇયદે મીશાન રસુલે અરબી
અંબીયા તક તુઝે મેહબુબે ખુદા કેહતે હેંય
નાઝ કરતે હેંય સુલેમાન રસુલે અરબી
જાએંગે સબ ચમને ખુલ્દમેં બા હુકમે ખુદા
લાએંગે તુજપે જો ઇમાન રસુલે અરબી

(૬)— ગઝલે—વાસીલ.

તેરી ઉલફતકો અય ખાજા ન કયું દીલ ફીમીયા જાને.
પ્યારા જબકે તુઝકો હઝરતે ખયરૂલ-વરા જાને.
દીલે બીમારકી મેરે ખબર લે જલ્દ અય ખાજા,
મરીઝા તુહી મેરા હે મેરે દીલકી દવા જાને.
તમન્ના હે જો દિલકી કયા કહું અય ખાજગે આલી,
તુમ્હારે માસીવા કયા કયા કોઇ મેરા મુદઆ જાને.
ગદાકો એક પલમેં તુ અગર ચાહે ગની કરદે,
તેરા દરબારે આલી હે યે રૂત્બા કોઇ કયા જાને.
કટી જડ કુફ્રકી હીંદુસ્તાનમેં આપકે બાયેસ.
કોઇ કયા રૂતબયે આલી જહાંમેં આપકા જાને.
ન કયું રૂત્બેમેં આલા હો સીકંદર ઓર દારાસે
તેરે દરબારે આલીકા જો અપનેકો ગદા જાને.
જહે કીસમત કીસી દીન [illegible] અજમેરમેં ખાજા,
બુલાઇંગે મુઝે વાસીલ ખુદા જાને ખુદા જાને.

(૭)— ગઝલે—ચહુસી.

તેરા સાની અગર કોઇ બશર હોવે તો મેં જાનું,
બશર તો કયા વલે શમ્સો કમર હોવે તો મેં જાનું.
તુમ અપની જુલ્ફે નાગનકો મેરે મોંહસે મીલા દેખો,
અગર વોહ લાખબી કાટે અસર હોવે તો મેં જાનું.
નીકાલો રૂખસે બુરકેકો રહી શબ વસ્લકી થોડી,
તુમ અપની ઝુલ્ફકો ખોલો સહર હોવે તો મેં જાનું.
જરા છુપકે રકીબોસે મેરી આંખોમેં આ બેઠો,
અગર કોઇ લાખભી ઢુંઢે ખબર હોવે તો મેં જાનું.

તેરે વહશી મીજા જીક્ર મુઝે કર હે મેરે પ્યારે,
અગર હમ જાનતક દેવેં કદર હોવે તો મેં જાનું.

(૮)— ગઝલે—કાઝી.

તેરે સદકે તેરે કુરબાં યા રસુલે અરબી,
જાનબી દીલબી હે ઇમાં યા રસુલે અરબી.
મેં તો કયા ચીજ જહાંતક હે હસીનાને જહાં,
આપ પર સબ હેં યે કુરબાં યા રસુલે અરબી.
ખાને નેઅમતસે અતા કીજે મુઝેભી હીસ્સા,
આપકે દરપે હું મેહમાં યા રસુલે અરબી.
કબ નીકાલું દરે દીલતપે પહોંચકર અપને,
જો કે હેં દીલમેં યે અરમાં યા રસુલે અરબી.
અબતો લિલાહ બુલા લીજે મદીનેમેં હુઝુર,
હીંદમેં હું મેં પરેશાં યા રસુલે અરબી.
હશ્ર કે રોજ લીયે હુંગા મેં પેશે કાઝી,
હાથમેં આપકા દામાં યા રસુલે અરબી.

(૯)— નશાતરે ઉલફત—કવ્વાલી.

તેરે જોગ મે પહેની કફની મેરે બાંકે જવાને મદની,
તેરે નૈનસે નુર ટપકતા પટકા કમર મે નખુ વતકા.
અલ્લાહરે નાઝુક બદની મેરે બાંકે જવાને મદની,
મેરે બાંકે રંગીલે સૈયાં મય પડું હું તોરે પૈયાં;
કી જો નમેરી દીલ શીકની મેરે બાંકે જવાને મદની.
હર ફુલમે તેરી બુ હય હર રંગમે તુહી તું હય,
તુઝે ચંપા કહું યા સમની મેરી બાંકે જવાની મદની.

(૧૦)— ગઝલે—અકબર.

તેરે વસ્લમેં ગુલ બદન કયસે કયસે,
સુનાતે હેં રંગી સુખન કયસે કયસે,
મોહંમદકી ઉમ્મતકો ફીરદોસમેં હેં,
મકાં કયસે કયસે ચમન કયસે કયસે,
નબીકે નવાસોને ઉમ્મતકી ખાતીર,
સહે દરદો રંજો મેહન કયસે કયસે.
સહરકો ઇસી ગમમેં રોતી હે શબનુમ,
મીલે ખાકમેં ગુલ બદન કયસે કયસે.
ન પુછો જુદાઇસેં દીન જીંદગીકે,
ગુજારે હેં શાહે ચમન કયસે કયસે.

અમીરે અરબ દેખશે હ રે આકર,
હેં હાઝીર ગરીબુલ વતન કયસે કયસે.
હુઝુરીમેં રખીયેગા અકબરકો હરદમ,
સુનાતા હે શેઅરો સુખન કયસે કયસે.

તો (૧૧)— ગઝલે—મુમતાજ.

તોરે અનેકી પીયા જબસે હય ધુન મોરા હીન્દમે જીવ લગા હી નહી;
ઘસી સોચ બીચાગ ને માર લીગો મોરો દુખકી ખબરયા ઝરાબી નહી.
પડા બેડા મોરા મંજધાર મેં આ અબ કુબત હય તુહી પારલગા.
મોરી નેહયા કા ઘેર હાર પીયા કોઇ જગમેં તહારે સીવાહ નહીં,
મોરા હીન્દસે જીવ ઉચાટ ભયો મોરે દુખકા ન કુચ બળ બાટ ભયો.
તોરે દરસ બીના મોહે ચયન, પડે કોઇ હીન્દમેં એસી દવાહી નહી.
પેહબી બાગકી કીસતી હય શીયામ પીયાજીસે જીવ દીયા વહી રૂઠ ગયા,
તોરા દાસ હું જયસા બલા હું બુરા ગે મય કાહે કહું કે કયા હી નહી.
તોરી કીરપા ધુમ હય જગમેં પીયા મુમતાઝ પે ભી અબ કરદો દયા,
મુઝે ચીતસે બીસાર ના રૈન દીના તોરી પૈયાં પડત હું રવાહી નહી.

ક(૧૨)— રશીલા કવ્વાલ—ગઝલે અંગ્રેઝી—ઉરદુ—કવ્વાલી.

દરદે ફુરકતશે જુદા માઇ ડીયર દુ મી
શરબતે વસ્લ પીલા માઇ ડીયર કમ દુ મી
દેખ મુજકો નજલા માઇ ડીયર કમ દુ મી
દિલકો વેહશી ન બના માઇ ડીયર કમ દુ મી
મેં તજશ્ન સુરૂમેં તેરી હો ગયા આવારી વતન
તું કહાં છીએ ગયા માઇ ડીયર કમ દુ મી
ફસલે ગુલ આઇ હે અબ આયા હે મોસમ અચ્છા
જાનપર પર જામ પિલા માઇ ડીયર કમ દુ મી
તેરી ફુરકતને બોહત ઝુલમ કીયા હમ મુજપર
મુજકો કર ગમસે રેહા માઇ ડીયર કમ દુ મી
ઊડ ગઇ દાગે ઝમાનેસે ઝબાને ઉરદુ
સબકો અબ ચીઈ હુવા માઇ ડીયર કમ દુ મી

(૧૩) — (સયરે—ચમન)—ગઝલ.

દરપર પડા રહુંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો,
દેખા તુમ્હેં કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
કુચા ગલી વ ઘર ઘર હે દેખ લેના તુમકો,
બદનામ તો કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ફુરકીસે તુમ જો ચાહો દરવાજા છોડ જાઉં,

મરકર ભી ના હટુંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
લાખો સીતમ સહુંગા મેં ઇશ્કમેં તુમહારે,
શીકવા નહીં કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
દીલ જાન ઓર ઇમાં તુમપર કરૂંગા કુરબાં.
વાએદા વફા કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.
કાઝી પેહનકે કફની સુરત બના ફકીરી,
દર દર સદા કરૂંગા ચાહે બોલો યા ન બોલો.

(૧૪)— ગઝલે – જૌહર.

દર પર રહા ખડા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો,
રોરો કે કેહ રહા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો-
દુરીને મુજકો મારા, લેલો ખબર ખુદારા,
સદમા યે સેહ રહા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
દમ હૈ લબોંપે મેરા, ફુરકતને આકે ઘેરા,
મર મરકે મેં જીયા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
મુંજધારમેં હૈ કીશતી, અબ પાર હો યે જલદી,
ધસીયામેં ફંસ રહી હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
સાબિર મેરે કહાં હો, મુરશીદ મેરે કહાં હો,
સુફી તેરા બના હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
બસ અબ કહીં બુલાલો, મતવાલા તુમ બનાલો,
સવદાઇ તક હુવા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ફાની સમઝ રહાથા, મનસુર કેહ રહા થા,
અબ દારપર ચડહા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.
જૌહર બહેત હૈ મુઝતર કીજે કરમ અબ ઉસપર,
કદમોંમેં આ ગીરા હું, ચાહે બોલો યા ન બોલો.

(૧૫)— (અતરે સખુન)—ગઝલ.

દફન કરના મુઝકો કુએ યારમેં,
કબર બુલબુલ કો બને ગુલઝારમેં;
અપને મુસુફકા અઝીઝો હું ગુલામ,
ચાહે મુઝકો બેચલે બાઝારમેં,
સરમેરા લટકા કે કાતીલને કહા,
ફલ લગા હય આજ નખલે દારમેં;
લાશ મેરી કયું પડી હય બેકફન;
કયા કફન મીલતા નહી બાઝાર મેં,
સરકે કટનેકા મુઝે કુચ ગમ નહી,
ખમ ન આએ તેરી તલવાર મેં;

(૧૬)— ગઝલે—ફરહાદ.

દમ નીકલે યા નિકાલે યાદે સોહું મહીમેં,
સદમેં અશ્કા ઝબાંપે હો ફ્રરદતો ખુશીમેં.
દેખા હૈ જબસે જલવા ઉસ નુરે મુસતફાકા,
નરગીસકે હૈં તહેયુર સોસન હૈ બે-કલીમેં.
જન્નત દે યાકે દોજખ કુછ ગમ નહીં હૈ મવલા,
રાઝી તેરી રઝામેં ખુશ હૈં તેરી ખુશીમેં.
ગુલશનમેં જાકે દેખો બુલબુલકી યે સદાહૈ,
તુહી બસા હુવા હૈ હર ગુલમેં હર કલીમેં.
અલ્લાહસે તુ લગાલે દુન્યાકો છોડ ઝગડે,
ક્યા ક્યા કરેંગે બંદે થોડાસી જીંદગીમેં.
બહરે ગુનાહમેં કિશતી અબ ડગમગા રહી હૈ,
તેરે બગેર ખેવૈયા હૈ કૌન બે-કસીમેં
દરગાહે કીબ્રીયામેં હરદમ યેહી દુઆ હૈ,
મજનુન હો યે અકબર મવલા તેરી ગલીમેં.

ઠી(૧૭)— નગનવાલે ગુલશન-ગઝલે-મેહબુબ.

દીલ કીસી સેં ન લગાના જાના જવાની પનમેં
ક્યા દાગદે ગયારે જાના જવાની પનમેં
સુરત દીખાદે પીયારી દીલકો હૈ બેકરારી
દયસી કરૂં નજારી જાના જવાની પનમેં
નયનોકે કરકટોરે પાનીકી ઝીલહેરે
આંસુસે મોં ધુલાના જાના જવાની પનમેં
મીટ્ટીકા કર બીછોના ઈંટોકા કર શીરાના
તનખાકમેં મીલાના જાના જવાની પનમેં
મેહબુબ જાનુ જાના મે હો ગયા દીવાના
શહેરોંકી ખાક છાના જાના જવાની પનમેં

(૧૮)— ગઝલે-મુઝતર.

દિલ દાદગાને હુસ્નસે પરદા ન ચાહીએ
દિલ લેકે છુપ ગએ તુમહે અયસા ન ચાહીએ
દિલ કામકા નહીં તો નલો જાન નઝ્ર હય
ઇતની ઝરાસી બાતપે ઝગડા ન ચાહીએ
અબ દિલ સદા કિસીકી તરફ સર ઝુકારહે
કાબા યેહી હય ગયરકા સિજદા ન ચાહીએ
જાહિદ તો બખશી જાએ, ગુનેહગાર મુંહ તકે

અય રેહમને ખુદા તુજે અયસા ન ચાહીએ
મુઝતાર મઝારે હઝરતે ખ્વાજા ન છોડીએ
અજમેર કે દયારસે જાના ન ચાહીએ

(૧૯)— ગઝલે-દેહલવી.

દિલ હમને સનમકો દિયા નઝરાના સમજકર
ઝાલિમને જલાયા ઉસે પરવાના સમજકર
મેં તાલિબે બોસા જો હુવા ઝુલફોંકા ઉસકે
જંજીરસે બંધવા દીયા દીવાના સમજકર
પેહલેતો મેરે સામને મુહ ખોલકે બયઠે
ફિર કર લીયા પરદા મુઝે બેગાના સમજકર
સાકીમેં તેરે સદકે મઝે વરલ પિલાદે
આયહું બોહત દુરસે મયખાના સમઝકર
મનસુર ઇસી વરતે કેહતાયા અનલ હક
શુલીપે ચઢાયા ઉસે દિવાના સમજકર

(૨૦)— રશીલા કવ્વાલિ—ગઝલ.

દિલ લે ગયા હમારા દિલદાર હંસતે હંસતે
ક્યા કામ કર ગયા હય વોહ યાર હંસતે હંસતે
યારા ઝરા ચલો તુમ લાવ ઉસે મનાકર
વોહ હો ગયા હય હમસે બેઝાર હંસતે હંસતે
મજલીસમેં આશકોકે અબરૂ મેં તેરે દેખું
આપસમેં ચલ રહી હય તલવાર હંસતે હંસતે
યારો ન સેહેલ સમજો તુમ હાલ નાતવાંકા
અયસાનહો મરે યેહ બીમાર હંસતે હંસતે
ગર શોકે દીદ હય તો પોહચેગે ઉસકે દરતક
દેખેગે હમ મુસાફિર દીદાર હંસતે હંસતે

(૨૧)— ગઝલે—સયદા—કવ્વલિ.

દસ્લકી નહી કામુમે તો ક્યા મેરી ખતા હય, યેહશાને ખુદા હય
સયદય જો મે હમ્બત મેં કીસીને ન કહા હય, આફત હય બલા હય
વાકીફ હેં ખુબસે હમેં સબ હાલહે માલુમ, કે જીતને હંય માશુક
ઇનકે વોહ કામતે હંય કે રગ રગમે દગા હય, કબ ઇનસે વફા હય
ઉઠેગે અગર તુમ તો મનાએગે તુમેં હમ ઇસકા તો નહી ગમ
પર છેડના માશુકા આશિકા રવા હય, ઇસમેંહી મઝા હય
આઝારે મોહબ્બતસે અલ્લાહ હી બચાએ, યે ગમ ન કીસીકો

ચેહ દરદ વોહ હે જીસકી નહી કોઇ દવા હય બેકાર દોઆ હય
ચાયકાકો લગે કોસને અંદાઝ તો દેખે કુછ કરો ગોર કરે તો
મરના હય તો મરને કે સિવા કોન જીયાદય, આખિર કો ફના હય

(૨૨)— ગઝલે—કવ્વાલી.

દીલ લગા યારસે ઊસ દીલકા છુડાના મુશ્કીલ,
ઇશ્કકા જખ્મ લગા ઉસકા સીલાના મુશકીલ.
હુસ્ન હે દામે બલા ઝુલ્ફ હેં દો કાલે નાગ,
જીસકે તઇં નાગ ડસા ઉસકા જીલાના મુશકીલ.
આતશે ઇશ્કને બોહતોંકા કીયા ખાના ખરાબ,
આગ દરીયાકો લગી ઉસકા બુઝાના મુશકીલ.
યાદ કરનેકો લીયા હાથમેં મનકા તનકા,
દીલ ઉપર બોજ પડે મનકા ફીરાના મુશકીલ.
જો ઉમર યાદમેં ગુજરી સો ગનીમત સમઝો.
સોગયા ઇશ્કમેં જો ઉસકા જગાના મુશકીલ.
રાઝે મખફી વલી ઝાહીર ન કીસીસે કરના,
હાથસે બાત ગઇ ઉસકા ફીરાના મુશકીલ.

(૨૩)— ગઝલે—મઝહર.

દીલ તુમકો દે ચુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો
આશીક તો બરમલા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો
પરવાનેકી તરેહ મેં અય શમએ તુમ્હારી,
ફુરકતમેં જલ રહા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ઉલફતમેં તેરી લયલી આલમમેં મીસલે મજનું,
તશહીર હો ચુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
દીલ બેચ કરકે અય જાં બાઝાર ઇશ્કમેં મેં,
સવદાયે ગમ લીયા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
ફુરકતમેં તેરી કાતીલ બેબાર જોરે ખંજર
સર અપના મેં ધર રહા રહું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
સરસે તેરે કદમ પર અય શાહે મુલકે ખુબી,
તાઝીમકો ઝુકા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.
તકસીર ક્યા હુઇ હે મઝહરસે સાફ કેહદો,
અય જાન બે-ખતા હું ચાહે બોલો યા ન બોલો.

(૨૪)— ગઝલે—મઝહર.

દીલો જાન મેરા લેકર દીલબર કહાં ગયોરે.
મુજકો બનાકે મુઝતર દીલબર કહાં ગયોરે.
કાબેમેં ઢુંઢું તુજકો યા બુતકદેમેં અય જીત,
જાઉં કહાં કહાં પર દીલબર કહાં ગયોરે.
ફુરકતમેં ઊસ પરીકે દીવાના વાર બનબન,
ફેરતા ચેહી હું દરદર દીલબર કહાં ગયોરે
અપનો ખબર લો આકર ચોઢ ઇશ્કકા જીગરપર,
કારી લગાદે ખંજર દીલબર કહાં ગયોરે.
દીખલા વોહ અપની સુરત જો નુરકી સુરત,
એ પરદા અબ સરાસર દીલબર કહાં ગયોરે.
ઉલફત બડકાકે પ્યારે હમસે હુવે કીનારે,
હયરાં બહોત હે મઝહર દીલબર કહાં ગયોરે.

(૨૫)— ગઝલે—તજમ્મુલ.

દીલકો લુભા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત,
હયરતમેં લા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
ફીર-ફેરહી હે સુરમા દર પરદા મેરે દીલમેં,
ફીર યાદ આ રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
ઉશશાક સોઝે ગમસે હે બહરે દીદ જલતે,
તનમન જલા રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
બેહોશ હો રહે હેં તાલીબ દમે નઝઝરા,
ક્યા હોશ ઊડા રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.
કહુંકર નઝર ન આયે આબાદ ઝુપડા યેહ,
દીલકો બસા રહી હે ખાજાકી પ્યારી સુરત,
હસરત નીકલ રહી હે દીદારકી તજમ્મુલ,
કિસમત જગા રહીહે ખાજાકી પ્યારી સુરત.

(૨૬)— ગઝલે—હાઝી.

દીખારો ચેહરયે અનવર તુમ્હારા યા રસુલુલ્લાહ,
તડપતા હે દીલે મુઝતર હમારા યા રસુલુલ્લાહ.
કીસી સુરતસે પોહચાયે ખુદા મુજકો મદીનેમેં,
તો રોઝ કાબ કરૂ હરદમ નઝઝારા યા રસુલુલ્લાહ.
તસદદુક જાનો દીલ કરદું દરે અકદસપે ખુશ હોકર
મદીનેમેં જો હો મેરા ગુજારા યા રસુલુલ્લાહ.

સહારા દીજીયે બંદા [illegible] કીજીયે [illegible]આકર,
કે અબ મેં હો ગયા હું બે[illegible]હારા યા રસુલુલ્લાહ.
ફલકપે માહ કામીલ હોગયા ફેરનહી દો ટુકડે,
કીયા હે આપને જીસદમ ઇશારા યા રસુલુલ્લાહ.
સીરાતો નારે દોજખ ઔર અજાબે કબ્રસે મુજકો.
બચા લેના બચા લેના ખુદારા યા રસુલુલ્લાહ.
બુલા લીજે બુલા લીજે મદીનેમેં બુલા લીજે,
નહીં હાદીકો અબ દુરી ગવારા યાં રસુલુલ્લાહ

(૨૭)— ગઝલે-મુનીસ.

દીલ મેરા જુલ્ફે સીયાહ ડસગઇ નાગન બનકર,
એ ગુનાહ દોસ્તને મારા મુઝે દુશમન બનકર.
મરમીટા જાન મઇ લીજ્જ અસીરી—કે સદ્કે,
પાયે બુલબુલને યે ફલ આશીકે ગુલશન બનકર.
હાથ ઉઠાઓગે જો એ જુર્મ મેરે કત્લકો તુમ,
તેગ બાજુએ લીપટ જાયેગી જોગન બનકર.
આજ ઉસ ગુલકા અજબ રંગ હુવા પીકે શરાબ,
ચંપીએ ગાલ દમકને લગે કુંદન બનકર.
દોસ્ત જબતક હે ખુદા કુછ નહીં પરવા મુનીસ,
કયા કરેગા કોઇ હાસીદ મેરા દુશ્મન બનકર.

(૨૮)— ગઝલે-શારદા.

દિલ હમારા લે લિયા હમ કો દીયા કુચ્છ ભી નહીં,
એ કરારી ચઢ ચલી અબતક કીયા કુચ્છ ભી નહીં.
કયોં હુઇ નફરત યહાં આને સે તુમકો યક બયક,
યાદ આતી હય હમે અપની ખતા કુચ્છ ભી નહીં.
સાથ હી લેતે ગયે સુખ કે જો સામાન થે,
જાન ભી લેલો હમેં ઉજરો ગિલા કુચ્છ ભી નહીં.
કરલે અપની સી સિરફ નેકી બદી રહ જાયગી,
હાથ આયગા નફા ગમ કે સિવા કુચ્છ ભી નહીં.
“શારદા” કરકે દગા પીછે બહોત પછતાયોગે,
બાદ મેરે પાઓગે દીલ્બર મજા કુચ્છ ભી નહીં

(૨૯)— (મજમુઆ-કવ્વાલી.)

દીવાના કીયા શાહકી શીરી સુખનીને,
દીલ છીન લીયા ઇશ્કે અકીકે યમનીને,

થી કા-મતે સરદારસે દુન્યાકી અકામત,
દી બાગકા ઝીનત ઉસી સરૂપે ચમનીને.
ઉનકે લબે રંગીકા જમા રંગ જહાંમેં,
ઇસલાબ બડહાયા ઉસી લાલે યમનીને.
આયા નઝર રૌઝયે પુરનુર મોહંમદ,
દીખલાયા રૂખે અયેશ ગરી બુલવતનીને.
લે જલ્દ નીકલ હીંદસે હો શાર બલાગન,
બુલાયા મદીને મે રસુલે મદનીને.

(૩૦)— ગઝલે—અશરત.

દુનીયાસે જબ ઉઠાયે બિસતર ગુલામ તેરા,
યા રબ જબાંપે જારી ઉસદમ હો નામ તેરા.
બુત—ખાને છાનમારે કાબએમેં ઢુંડ આયે,
દીલકે મકાંમેં પાયા અય જાં મુકામ તેરા,
મસજીદકે દરપે કયું કર, હો પાસબાંકા પેહરા,
બેકેદ હે ઇલાહી દરબારે આમ તેરા,
જન્નત મીલે કે દોજખ દોનોં તરેહસે ખુશ હું,
મુખતાર તુ હે મેરા મેં હું ગુલામ તેરા.
કલેમા તેરા ન કયુંકર જારી હો શશ જહતમેં,
બજતા હે પંજ વક્તા નૌબતમેં નામ તેરા.
રહેમતકા મુસ્તહકભી તુઝસા નહીં હે અશરત,
હેં ગરકે બહરે ઇસ્યાં દફતર તમામ તેરા.

(૩૧)— ગઝલે—દાગ.

દોસ્તીકા હો જમાનેમેં ભરોસા કીસપર,
તુ મઝે છોડચલા અય દીલે શયદા કીસપર,
ફીતના પરદાજ દગાબાજ ફુસુંગર એયાર,
હાય અફસોસ દીલ આયાભી તો આયા કીસપર.
ઉસકી તસવીર જો સુસુફકે મુકાબીલ રખદું,
દેખીયે ગીરતેહું ફીર અહલે તમાશા કીસપર.
જાનીબે ચર્ખ ઇશારેસે બતાયા ઉસને,
જબ કહા મેને મેરા સબ પડેગા કીસપર,
દીલ ચુરાયા જો મેરા આપ ભરી મેહફીલમેં.
ઓર કહને હો કે હમ શુબા તુમહારા કીસપર,
દાગ જાતેહેં તો મકતલમેં પર અવ્વલ સબસે,
દેખીયે વાર કરે વોહ સીતમ આરા કીસપર.

(૩૨)— ગઝલે–દાગ.

દોસ્ત કયું ઇશ્કમેં કરતે હો શીકાયત મેરી,
મુઝપે કયા જોર કીસીકા હે તબીયત મેરી.
નાતવાં દેખકે અફસોસ ન આયા મુઝપર,
વોહ ખફા હે કે ઉડાઇ હે નજાકત મેરી.
કયા જુદાઇકા અસર હે કે હુએ તનહાઇ,
મેરી તસવીરસે મીલતી નહીં સુરત મેરી.
જીસ તરેહ તુ મેરે આગોશસે નીકલા અય શોખ,
યું હી હાથોંસે નીકલતી હે તબીઅત મેરી.
અપની તસવીરપે નાજાં કે તુમ્હારા કયા કે,
આંખ નરગીસકી દહન ગુંચેકા હયરત મેરી.
કહીં દુન્યામેં ઠીકાના નહીં ઉસકા અય દાગ,
છોડકર મુજકો કહાં જાયે મુસીબત મેરી.

(૩૩)— ગઝલે—અમીર.

દૌરમેં સાગર રહે ગરદીશમેં પયમાના રહે.
મયકશોંકે સરપે સારા પીરે મયખાના રહે.
જીસપે પડજાવે નઝર તેરી વોહ દીવાના રહે,
હાં નીગાહે યાર તરઝે બે-હીજાબાના રહે.
કયા ઇસીકો કેહતે હેં રસમેં વફાદારી સનમ,
દુશ્મની હમસે રહે ગયરોંસે યારાના રહે.
ફીર ન કુછ પુછેંગે મુઝસે કબ્રમેં મુનકર નકીર,
મરતે દમ યા રબ પ્યાલે હયે જાનાના રહે.
અયસે સાકીકે મેં સદકે જો પીલાયે ભરકે જામ,
સાકીયા હરદમ સલામત તેરા મયખાના રહે.
કોઇ હો ગાતા કોઇ રોતા કોઇ હસંતા અમીર
વયકદોં વાલોંકા હર અંદાજે મસ્તાન રહે.

(૩૪)— ગઝલે–નાઝીમ–કવ્વાલી.

ઘર કરતે હેં દાલોમેં શીરઆન બાન વાલે
સીકકે બીઠા રહે હેં નામો નશાન વાલે
તીરે નઝર સે તેરે અબરૂ કમાન વાલે
બચતે નહીં કબુતર ઉંચી ઉડાન વાલે
ઓસાન હારદેનાં મકતલમેં ઇશ્ક કબાઝો
તે મેં હે બાડવાલી ખનજર હે સાન વાલે

મંય ઓર સબર મેરા આફત નસીબ દોનોં
એક તેગ એક કાતીલ હો ક્યામત ન વાલે
કબ તક રહું સંભાલે સરપર હમારે નાલે
અપની ઝમીં ઉઠા લે ઓ આસ્માન વાલે
હમ બે ઝબાં હેં ગોયા કેહતે નહીં કુછ ઉનકો
મુંહઆંએ કયું ન દુશમન ટેડી ઝબાન વાલે
શીરીનીએ સુખનકી બેશક યે આશની હે
ફીક પડેગે નાઝીમ ઉંચી દુકાન બાલે

શાએર } ફુલાતો હો દીન બહારે જો શીઝા રીખલા ગએ
હસરત ઉન ગુનચોંપે હે જો બીન ખીલે મુરઝા ગએ

(૩૫)— ગઝલે—અનવર-દેહેલવી-કવ્વાલી.

ન તુ ફુલ ઇતના દિલમેં ગુલે લાલાઝાર ચમન
અભી હય અભી નહી હય યેહ તેરી બહાર ચમન
તેરી દિલ ફરેબ સુરત મુઝે દેખને દે કાતિલ
ઝરા રોકલે છુરીકો સિતમા શઆર ચમન
ચમને જહાં મેં ખિલકર મિલે લાખો ગુલ ઝમીંમેં
નગુરૂરમેં તનાજા ગુલે નવબહાર ચમન
અય ચશમે તર સંભલના યેહ હય દુશમનોંકી મેહફિલ
ઝરા કામ ઝબ્તસે લે નહો અશક બાર ચમન
શબે વસ્લ જબમેં લિપટા તો વોહ બોલે મુઝસે અનવર
ઝરા હોંશમેં જગ ચ્યારે નહો બેકરાર ચમન

(૩૬)— ગઝલે—દાગ.

ન સમઝા ઉમર ગુઝરી ઉસ બુતે ખુદ સરકો સમઝાતે;
પીગલ કર મોમ હો જાતા અગર પથ્થર કો સમઝાતે,
હમારી કૌન સુનતા હય વગર ન હમ દમે રૂખસત.
ઇધર કુચ દીલકે સમઝાતે ઉધર દીલબર કો સમઝાતે;
તેરી રફતાર કા અનાદાઝ જીસમેં હો દમે કયું કર.
દબા કર કીસતરહ હંગામએ આહશર કો સમઝાતે,
યેહ ઝાલીમ તો હજારોં કોસ હમસે દુર રહતા હય;
અગર મીલતા તો કુચ હમ ગરબ બદ અખતર કો સમઝાતે.
ખુદા જાને કહાંસે રાહ ઉલફત મેં કહાં પોહચે.
જો હોતા હોશ કુછ હમકો તો હમ રાહબર કો સમઝાતે;
અગર યેહ જાનતે દાગ કરેંગે બુત ખુદાઇ કા,
તો હમે અવ્વલ દીસે કયા જાને કઇ બુતગર કો સમઝાતે.

(૩૭)— ગઝલે—રીંદ

ન ભોરો દેતે [illegible] આતા હય
તુજે તો અય બુતે કાફર કફન તરસાના આતા હય
સરાહી બેઅઅબ ભરતી હય મેના મુસ્કરાતા હય
હમારા યાર જીસદમ જાનીબે મયખાને આતા હય
જો તુમ હંસને મેં હે મુસ્તાક, હમ રોને મેં કામીલ હય
તું મ્હેં બીજલી ગીરાની હમકો, મેહ બરસાના આતા હય
બીછા કર દામ ગેસુ રૂખ પે વો સય્યાદ યું બોલા
યે ફંદા વો હય જીસમેં મુરગ દીલ બેદાને આતા હય
બત સસમકી જગે ઇસ કાફરે બદ બેયસકો અયરીંદ
ખફા હોનાં બીઝડનાં મારના ધમકાનાં આતા હય

શએર } અબતી દાએ ઇશ્કસેં રોતા હય કયા
આગે આગે દેખીયેં હોતા હય કયા

(૩૮)— ગઝલે—રશીદ.

ન નમાઝ આતીહે મુજકો ન દુઆ આતી હે,
યા મોહમદકી મગર દીલસે સદા આતી હે.
દીલકે નાસુરકો મેરે ન લગાઓ મરહમ.
ઇસ દરીચોંસે મદીનેકી હવા આતી હે.
હે વોહ શયતાન જો મુનકીર હે શફાઅતકે તેરે,
જીનકો ઇમાં નહી કબ ઉનકો હયા આતી હે.
હુકમ કરતે હે યેહી વોહ કે પરહે જાઓ દુરદ,
જીનકો બીમારીયે ઇસીયાંકી દવા આતી હે.
શુકરે અલ્લાહ કે મેરા શેઅર હે મકબુલ રશીદ,
કયુંકે ગઝલ સુનનેકો એક ખલકે ખુદા આતી હે.

(૩૯)-- ગઝલે—આગાં—કવ્વાલી.

નમાઝ કયસી કહાંકા રોઝા અભીતો શગલે શરાબ મેં હું
ખુદાકી યાદ આએ કીસ તરેહસે બુતોંકે કેહારો અઝાબ મેં હું
શરાબકા શગલ હો રહાહે બગલમેં પતાહું મય કીસીકો
મેંય જાગતાહું કે સોરહાહું ખીયાલમેં હું કે ખ્વાબ મેં હું
ન ઉઠ ઇસવક્ત મુજકો વાઇઝ નહીહે મોકા યે ગુફ્તગુકા
સવાર જાતા હે વો શરાબી મય હાઝીર ઉસકી રકાબ મેં હું
કભી નમાઝી કભી શરાબી કભીહું રીન્દ ઓર કભીહું ઝાહીદ
ખુદાકા ડર હે બુતોંકા ખટકા અજબ તરેહકે અઝાબ મેં હું

ક્યામત આનેકા ખોફ ક્યાહે તરદદુકા ફીકર ક્યાહે આગા,
હીસાબ ક્યા કોઇ મુઝસે લેગા બતાવો મંયકીસ હીસાબમેં હું

(૪૦)— ગઝલે—શાહ—ખ્યાલ.

ન કરો કીશીશે દેસ્તી વ આશાનાઇ, અય—યારો—કરો ના
દોસ્તી વ આશાનાઇ.
મુશ્કેલી કે વખ્તમેં દુર હોત હેં જાન, ન કરો કીશીસે
દેસ્તી વ આશાનાઇ.
મતલબ કે હેં—દોસ્ત સબ યારો, મય કેહતા હું શબ
સચ—સમજજો યારો,

શએર {
વખ્ત આયગા મુશ્કેલીકા—જબ કાંમમે ન આયગ કોઇ
દોસ્તોંકી ગુફ્તગુમેં, અહેરબાની માલીક કી ખોઇ
શોચ રહા હય "શાહ" મનમે શમજલો જાની,
ન કરો યારો કીશીસે દોસ્તી વ આશાનાઇ.

(૪૧)— (અતરે સખુન)—ગઝલ.

નીગાહે યાર બદ મસતી મેં ભી હુશયાર કયસી હય,
મેરા દીલ છીન લેને કે લીયે તરવાર કૈસી હય,
અદાસે ફેર કર ખંનજર ગલે પર યું લગે કહને,
શહીદે નાઝ બતલાવો કે ઇસમેં ધાર કૈસી હય;
જીગરમેં છાગઇ પહલુ કે ઘુસકે દીલમેં જા તડપી,
ગજબ કી ચુલ બલી ચંનચલ નીગાહે યાર કયસી હય;
હમીં કો ઝુબ્હે કરતે હંય હમી સે પુછતે હંય યું,
ઝરા સાહેબ બતા દેનાજી મેરી તલવાર કયસી હય.

(૪૨)— નિગાહે—ગફ્લત— કલ્યાન, હુમરી—

પરવરકો પાક જાન, શામેસહર લગા ધ્યાન,
નાથ વો દયાવાન, નિગાહ બાન—પરવરકો.
સુમિર સુમિર તું હરનામ, સબ મતલબ લાવેબર,
નીતીમાન આલિશાન કદ્રદાન—પરવરકો.
નગર, ડગર, શહરગામ, મયેં નાજિમ કોહુંહું.
આતુ આનેક, માન ! માન !—પરવરકો.

(૪૩)— નશલરે ઉલફત—ગઝલ.

પસંદ આયા હય દીલ મેરા તો અપને પાસ રહેને દો,
મુઝે સાદી ખુદાઇ ગર બુરા કહેતી હય કહેને દો.
અદુકે ઘરસે પીછલે પહેર અબ ફુરસત મીલી તુમકો,

અભી કયું રહમ કરતે હો મુસીબત કુચ્છ વો રહેને દો,
તુમ્હારે હર ઘડી ઝગડો સે મેરા નાકમે દમ હય,
અબ ના બોલો ઝબાંમેરી બસ અપની પાસ રહેને દો.
કીયા જબ કત્લ હી મુઝકો જરા સી દેર તો ઠયરો,
તડપના દેખલો મેરા લહુ બહેતા હય બહેને દો.

(૪૪)— કવ્વાલી—યે, ઝાહિલ.

પીલા દો અબ મઝે વોહ દવ મેરે શાકી રસુલ્લલાહ
નહી હય સબ્રકી તાકત મેરે શાકી રસુલ્લલાહ
મુઝે તિલ છટહી કાફી હય મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
કે શીશેમેં ન કુચ્છ બકી મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
પિલાકર સાગિરે ઉલફત બનાદો અપના મસતાના
મેરે હાદી મેરે રેહબર મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
શફાઅત કરકે મેહશર મેં ખુદાસે બખશવા લેના
હમ આસી આપકી ઉમ્મત મેરે સાકી રસુલ્લલાહ
તમન્ના હય યે જાહિલકી બુલાલો અપને તયબામેં,
કેતા દોઝખસે હો રાહ તમેરે સાકી રસુલ્લલાહ

(૪૫)— (દીલખુશ ગાફુર) ગઝલ.

પીલા સાકી મુઝે વોહ મય કે મુઝકો મસ્ત કર કરદે.
ન ઉતરે મેરી ફીર મસ્તીપર કોઇ અયસાહી સાગર દે.
અજલભી મેરી ગર આવે કયામતભી અગર હોવે.
ન મદહોશી મેરી જાયે તુ અયસા જામ ભરકર દે.
તમન્ના હે યેહી મેરી કે હો નઝરે કરમ તેરી,
નીવાલા શૈકકા દેદે પ્યાલા ઇશ્કકા ભરદે.
લગાદે આગ વોહ દીલમેં કે હો મેસુલ વાસીલમેં,
નઝર આવે તેરા જલવા જલે ઉતને હેં સબ પરદે.
ફનાકી વોહ ચડે મસ્તી ભુલાદે જો મેરી હસ્તી,
ખુલેં દીલકી મેરી આંખેં બકાકા ઘુંટ ગર ભરદે.

(૪૬)— ગઝલે-સરવર.

ફલકપર બનકે દુલ્હા, જબ મોહમ્મદ મુસ્તુફા નીકલે
હુવા ગુલ સાકસા અરસસેં કે ખૈરલ વરા નીકલે
ખબર ઉસદમ હુઇ આતે હેં, મેહબુબે ઇલાહી યહી
ઝયારતકે લીયે સાકીને અરશી અલા નીકલે
ઝમીવા આસામાંમેં શોર, થા મહરાજ કી સબ યે
મુન્હેગારોંકો બક્ષાને હબીબે કીબરીયા નીકલે

નહિ હે કોઈ રોજે મેહસરકા જરા ખતરેકા ડર
વસીલે આશીકોકા જબ મોહંમદ મુસ્તુફા નીકલે

(૪૭)— ગઝલેઅ—મીર.

ફના કેસી બકા કેસી જબ ઉસકે આશના ઠેરે
કભી ઇસ ઘરમેં આ ઠેરે કભી ઉસઘરમેં આ ઠેરે
જો ચશ્મે ગૈરસે આશનએ તૌહીદ કો દેખા
તો સબ કુચ તુંહી તુ હય ન કુચ એ ખુદનુમા ઠેરે
હકીકત એ.લહુ આશનએ વાહદત મેં દોનેકી
ન તુમ હમસે જુદા ઠેરે ન હમસે તુમ જુદા ઠેરે
જહા દેખો નાઝેપર મેરે આગે તો ફરમાયા
કહો તુમ બે વફા ઠેરે કે અબ હમ બેવફા ઠેરે
સફે આરાસતા હોને લગી જબ અહલે માહશરકી
જમાકર એક ટુકડા હસરતોંકા હમ જુદા ઠેરે
અમીર આયા જો વખતે બદ તો સબને રાહલી અપની
હઝારો સેકડોં મેં રનજો ગમ દો આશના ઠેરે.

(૪૮)— ગઝલે—દાગ.

ફલક દેતા જીનકો અયેશ ઉનકો ગમભી હોતે હેં,
જહાં બજતે હેં નકકારે વહાં માતમભી હોતે હેં.
ગીલે શીકવે કહાંતક હોંગે આધી રાત તો ગુજરી,
પરેશાં તુમભી હોતે હો પરેશાં હમભી હોતે હેં.
જમાના દોસ્તી પર ઇન હસીનોંકે ન ઇતરાયે,
યે આલમ દોસ્ત અકસર દુશ્મને આલમભી હોતે હેં.

શાએર } ખુદા પરસતસે કેહદો હુવા મંચ સગ પરસત
નમાએ પાએ નબી પડગએ હેં પથથર પર

બઝાહીર રાહનુમા હે ઓર દીલમેં બદ ગુમાની હે,
તેરે કુચેમેં જો જાતા હે આગે હમભી હોતે હે.
કીસીકા વાયદયે દીદાર તો અય દાગ બરહક હે,
મગર યે દેખીયે દીલશાદ ઉસદીન હમભી હોતે હે.

(૪૯)— ગઝલે—હાફેજ.

ફરમાયા ખુદા રંજ ન કુછ લાયે મોહંમદ,
ફીરદોસમેં ચાહે જીસે લેજાયે મોહંમદ.
ઉમ્મતમેં મોહંમદકી હો કયસાહી ગુનેહગાર,
બખશુંગા મેં બેશક જીસે બખશાયે મોહંમદ.
બખશુંગા ગુનેહગારોંકો મેહશરમેં કરમસે,

એકબાર પુકારેંગે ; જો ફરમાયે મોહંમદ.
હર તરેહકી ખાતીર મુઝે મંઝુર હે ઉસકી,
જો માંગે કયામતમેં વોહી પાયે મોહંમદ.
કેહદે તુ યે જીબ્રીલ અબરાયે મોહંમદ,
હાસીલ હોં સભી તેરી તમન્નાયે મોહંમદ,
દમ નીકલે તો મેં વકતે નઝાઅ આપકો દેખું,
ઓર વીરદે જબાં હોતો લકબહાયે મોહંમદ.
પસાકો ચરખે ચાર તો મુસાકો તુર થા,
જેરે કદમ હે અર્શ મોલ્લાયે મોહંમદ.
હાફેઝકી તો યા રબ યેહી દીન રાત દુઆ હે,
એકબાર દીખાદે રૂખે જેબાયે મોહંમદ.

(૫૦)— ગઝલે—મુઝતર.

ફનાકે બાદભી દીલમેં ખ્યાલે યાર બાકી હે,
ખુલી હેં દોનો આંખે હસરતે દીદાર બાકી હે.
બહાયે હીજમેં અશકે રવાંને ઘરકે ઘર સારે,
કસર અબ કુછ નહીં એક આડકી દીવાર બાકી હે.
લગાયે સેંકડો તીરે નઝર ઉસને કલેજે પર,
બસ અબ ચલનેકો તેગે અબરૂયે ખમદાર બાકીહે.
ઉડાકર ધજજીયાં જેબો ગીરેબાંકી બેહક જાના,
અભી અય દસ્તે વહશત દામને દીલદાર બાકી હે.
ખુદાસે હશ્રમેં સબ અપની અપની કેહ ચુકે મુઝતર,
હમારી ઓર ઉનકી-આખરી ગુફતાર બાકી હે.

(૫૧)— કવ્વાલી—ગઝલે—જોહર.

ફરયાદ જો કિસ્સે ગુનેહગાર તુમહારા,
અલ્લાહ ભી હાકિમ ભી તરફદાર તુમહારા.
પરયુંકી તો કયા અસ્લ જો હુરેં નઝર આએ,
દેખે ન ઉધર તાલીબે દીદાર તુમહારા
ખુરશીદ જો દિનકો હો તો મેહતાબ હો શબકો,
દુન્યા મેંય ઉજાલા હય સબ અય યાર તુમહારા.
હુરોંકો તમન્ના હય પરીઝાદોંકો હસરત,
મીલતા હય કીસે સાયએ દીવાર તુમહારા.
કાબેકી તો કયા અસ્લ હય ઉસ કુચેકે આગે,
જન્નત હોતો જાએ ન ગુનેહગાર તુમહારા.
દરદે દિલે આશિકકી દવા કોન કરેગા,

સુનતે હંય મસીહા ભી હય બીમાર તુમ્હારા.
જૌહર તુમ્હેં નફરત હય બહોત બાદા કશીસે,
બરસાત મંય દેખેંગે હમ ઇનકાર તુમ્હારા.

(૫૨)— ગઝલે—નાસિખ.

ફીર બહાર આઇ ચમનમેં ઝખમ દીલ આલે હુવે,
ફીર મેરે દાગે જીગર આતી શકે પર કાલે;
કીસ તરહ છોડું પેકાયક તેરી ઝુલ્ફુ કા ખીયાલ,
એક મુદ્દત સેરે કાલે નાગહેં પાલે હુવે.
વાહ ક્યા તાસીર હૈ રૂખસાર આતીશ નાક કી,
સાલવ જવવાલા તેરે કાન કે બાલે હુવે.
જબ શબે તારીકમેં હમ કુએ જા ના કો ચલે,
આગે આગે જાએ મશ અલ આતશી નાલે હુવે.
વોપરી પેકર કહા કરતા હૈ અક્સર ફખરસે,
અબ તો નાસિખ ભી હમારે ચાહને વાલે હુવે.

(૫૩)— કવ્વાલી—ગઝલે—આશીક.

ફીર વોહ બે બાકીયાં પહેલીસી દીખલાને લગે
ઔર મુઝે છેડા તસવ્વરમેં મેરે આને લગે.
જબ કહાકે રાત ભર પહેલુમેં ગેરોંકે રહે,
નીચી નઝરેં હોગઇ ઔર દીલમેં શરમાને લગે.
ફીર ખ્યાલે યાર દીલમેં ચુટકીયાં લેને લગા,
ફીર હમારે દીદએ તર અશ્ક બરસાને લગે.
અબ કોઇ દન મેં હુવા જાતા હૈ અપના ખાત્મા,
ફીર વોહી અંદાઝે માઅશુકના દીખલાને લગે.
આએ જબ ગોરે ગરીબાં મેં લો મ્હેરે ફાતીહા,
આશીકે જાંબાઝકી તુરબતકો ઠુકરાને લગે.

(૫૪)— ઝગલે—કવ્વાલી—બીગાગનજાન.

ફીર કર ઝરા નઝર કર ઓ યાર જાને વાલે,
ઇતના નહો સીતમગર ઓ દીલ ચુરાને વાલે.
કુછ નાઝ કુછ તગાફીલ કુછ શોક કુછ તજાહીલ,
સદકે તેરી અદાકે ઓ મુંહ છુપાને વાલે.
નાસેહ મુઆફ કીજે બસ ચુપ્પી રેહને દીજે,
હમને હઝારો દેખે બાતે બનાને વાલે.
દાના યહાં હો નાદાં અકલો ખીરદ પરેશાં,
કરતે હૈં એસા જાદુ યે દિલ લુભાને વાલે,

ખામોશ અય વિલાયત કરતાહે કયું શીકાયત,
કેહતે હેં ઉસ્કો ઝાલીમ સારે ઝમાને વાલે.

(૫૫)— ગઝલે—જીગર.

કુલ બરસેં રાતદીન ગરદીશ મેં પૈમા ના રહે
ઐં મેરે સાકી તેરા ગુલઝાર મયખાના રહે
દસ્ત સાકીકો નાઝીશ પાયે રીન્દા લરખરાય
મય કદેહ વાલોંકા હર અનદાઝ મસતાના રહે
બઝમ મેં શરમા કે પહલુસે મેરે જબ ઠેમ હટે
શમ્અને ભી ચાહા મુઝસે દૂર પરવાના રહે
ઉમર ભર ઉસને સતાયા જીતકો હમને દીલ દીયા
ઉમર ભર ઉસને જલાયા જીસપે પરવાના રહે
સાકીયા જબ જામ સેહત ભર ચુકે મુઝ રીન્દ કા
સામને આંખો કે યક લબરેઝ પૈમા ના રહે
સચતો યેહ હય ઝીન્દગી કા લુત્ફ કુચ આતા રહે
જબતલક ખીદમત ગુઝારે પીર મય ખાના રહે
અ મેરે પીરે મુગાં ઐસી દુઆ દે મુઝકો તુ
ખુલદ મેં ભી યાદ મુઝકો રાહે મયખાના રહે
જાન દે કર આશકોં મેં નામ કરજાઉં જીગર,
બઝમે આલમ મેં મેરી ઉલફત કા અફસાના રહે

(૫૬)— ગઝલે—નીઝામી.

બગલમેં યાર સાગરમેં શરાબે પોરતુગાલી હે,
હમારે દીનો ઇમાંકા તો અબ અલ્લાહ વાલી હે.
ચલો રેહનેભી દો હમ મૈ કીનાયે સબ સમઝતે હેં,
આદુકા નામ લેકર બાત તુમને કીસપે ઢાલી હે.
ઇજાઝત હોતો મેંભી બેઠ જાઉં એક ગોશેમેં,
જગા તો આપકી મેહફીલમેં આખીર યુંભી ખાલીહે.
કભી આંખોંસે દીલમેં હો કભી દીલસે હો આંખોંમેં,
કહાંસે રાહ તુમને—આને જાનેકી નીકાલી હે.
નીઝામી ખુને દીલને મીલકે તુન્હા ગુલ ખીલાયે હેં,
મુસલ—સલ તાર અશ્કોંકા હે ય, ફુલોંકી ડાલી હે.

(૫૭)— ગઝલે—ઝફર.

બહકાને વાલે આપ સબ યાર બન ગયે
સમઝાને વાલા મુફત ગુનાહગાર બન ગયે
મયને દીયાથા દીલ જીન્હેં દીલદાર જાનકર

લેકર હમારે દીલકો દીલાદાર બન ગયે
ઉસ ગુલ બગેર સબકો આતી નહીં હય નીંદ
બીસતર કે તાર હકમેં મેરે ખાદ બન ગયે
હુશયાર રહના ચાહીયે યારોં સે ઐ ઝફર
અબયાર ઈસ ઝમાને કે અગયાર બન ગયે

(૫૮)— ગઝલે—તજમ્મુલ.

બડહે ઉલફત તો કમ હોગા હીજાબ આહીસ્તા આહીસ્તા,
ઉઠાયંગે વોહ ચેહરેસે નીકાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
ફરેગી રફતા રફતા ઉનકી ચશ્મે મોહર દુશ્મનસે,
કે હોતા હે જહાંમેં ઈનકીલાબ આહીસ્તા આહીસ્તા,
વોહ હેં માઅશુક હોતે હોતે એક દીન મેહરયાં હોંગે,
હુવા કરતે હેં આશીક કામયાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
ઉભર આયેગા સીના નવ જવાં વોહ હોનેવાલે હેં,
ઉમંગ અપની દીખાએગા શબાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.
જો અરસે મુદઆ કરતા હું કેહતે હેં તજમ્મુલ વોહ,
દુઆ હોગી મ્હારી મુસ્તજાબ આહીસ્તા આહીસ્તા.

(૫૯)— ગઝલે—સાકીબ.

બનાઈ હે મેરી બાલીંપે સુરત આપને ગમકી,
મસીહાઈકે બદલે આજ ક્યા સુઝી હે માતમકી.
યે કીસને મુસકુરા કર ગયેરકે દામનસે મોંહ ઢાંકા,
યે ક્યું મેરી નઝરમેં એક બીજલીસી અભી સમકી.
બડહા કર પ્યાર ઉનસે જીંદગાનીકા મઝા ખોયા,
શરાબે વસલમેં તાસીર પયદા હોગઈ સમકી.
પલક જીનક ઝપક જાતીથી કલ આંખેં લડાનેમેં,
વોહ અબ તેવર બદલકર ખેરસે દેને લગે ધમકી.
ખુદા હાફીઝ હે ઉસ્સ મરદે ખુદાકે અહદકા કલતક,
ખુતોંકી ચાહ સાકીબને સુનાહે આજસે કમકી.

છપાય છે! છપાય છે!! છપાય છે!!!

—: બે વોલ્યુમોમાં :—

ધી ફોનોગ્રાફ ગાયનમાળા

અથવા

રેકર્ડ ગાયન સંગ્રહ. ☞

ભાગ ૧—૨—૩—૪ વોલ્યુમ ૧ લું.

કંપલીટ ૨૦૦૦ ગાયનોનો મોટો જથ્થો.

આ અમારૂં સ્પેશીયલ શીલેકશન અસલ ચુંટી કાઢેલો સંગ્રહ, ગુણી જનોને રૂપીયા ખરચતા એકદા ન ડરે શકાય તેટલા પ્રમાણમાં ગાયનો. એક એકથી ચડતી ચીજ.

વોલ્યુમ ૨ જું ભાગ ૫—૬—૭—૮.

કંપલીટ ગાયના ૧૦૦૧ થી ૨૦૦૦ સુધી.

બહુજ નજદીકમાં ટુંક સમયમાં છપાઇ તૈયાર થશે.

કીમત દરેક વાલ્યુમના દોઢ રૂપીયો.

કુલે રૂા૦ ૩—૦—૦ વી. પી. ખર્ચ જુદુ.

વહેલેથીજ! ખરીદવાનો બંદોબસ્ત કરનાર માટે ☞

તે યાદ રાખજો! પાછળથી કીમત વધુ.

આ શીલેકશન (સંગ્રહ) કચરાપટ્ટી નથી. એમા પ્રખ્યાત નાટકો માંહેલા જાણીતા માનીતા અને લોકપ્રીય ચુનંદા એકટરોએ ગાયલા ગાયનો, પ્રખ્યાત ગવૈયાઓ અને ગાનારાઓના મીઠા કંઠ સ્વરમાથી ગવાયલા દીલપસંદ, રાગ રાગણી સાથેના ભરપુર મધુર ગાયનો ભરેલા છે.

તાકીદે મંગાવો. ☞ વહેલો તે પહેલો,

ઓર્ડર આપવાનું ઠેકાણું:—

મેસર્સ લલ્લુભાઈ નારણદાસ એન્ડ સન્સ.

બુકસેલર એન્ડ પબ્લીશર, લીમડાચોક સુરત.